

USNESENÍ

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Romana Horáčka, Ph.D., a soudců JUDr. Yvony Svobodové a Mgr. Michala Výtiska ve věci

navrhovatelky: **FTV Prima, spol. s r.o.**, IČO 48115908
se sídlem v Praze 10, Vinohradská 3217/167
zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou
se sídlem v Praze 1, Politických vězňů 935/13

proti
odpůrkyni: **Uloz.to cloud a.s.**, IČO 04172159
se sídlem v Praze 1, Mezibranská 1579/4
zastoupené Mgr. Milanem Kvasnicou, advokátem
se sídlem v Bohumíně – Záblatí, Na Úvoze 392

o předběžném opatření, k odvolání odpůrkyně proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 17. února 2022, č.j. 1Nc 22/2022-10,

takto:

Usnesení soudu prvního stupně se ve výroku II. a ve výroku I., pokud jde o uložení povinnosti odpůrkyni zdržet se na stránkách www.uloz.to po dobu 4 měsíců bez souhlasu navrhovatele umožnit stahování a/nebo online zhlédnutí digitálních souborů s příponami .avi, .mkv, .mk3d, .mks, .mov, .mp4, .m4a, .m4p, .m4b, .m4r, .m4v, .mpg, .orv, .oga, .ogx, .ogg, .spx, nebo .wmv obsahující díly 3. až 8. audiovizuálního díla „Duch“, vyrobeného v roce 2022 ve společnosti D.N.A, s.r.o, pokud mohou členové veřejnosti v České republice tyto soubory vyhledat zadáním názvu seriálu, anebo názvu jeho epizody, anebo kořene slov jejich názvů, a to i bez ohledu na diakritiku, ve vyhledávači dostupném na webových stránkách www.uloz.to, **potvrzuje**; jinak se ve výroku I. **mění** tak, že v rozsahu uložení zdržovací povinnosti také na stránkách www.ulozto.cz, www.ulozto.info, www.ulozto.org, www.ulozto.sk, www.ulozto.net, www.ulozto.pl, www.zachowajto.pl a www.pornfile.cz se návrh na nařízení předběžného opatření **zamítá**.

Odůvodnění:

Napadené rozhodnutí soudu prvního stupně

1. Usnesením ze dne 17.2.2022, č.j. 1 Nc 22/2022-10, Městský soud v Praze zcela vyhověl návrhu navrhovatelky ze dne 11.2.2022 na nařízení předběžného opatření a *výrokem I.* uložil odpůrkyni povinnost zdržet se na stránkách www.ulozto.cz, www.uloz.to, www.ulozto.info, www.ulozto.org, www.ulozto.sk, www.ulozto.net, www.ulozto.pl, www.zachowajto.pl a www.pornfile.cz po dobu 4 měsíců bez souhlasu navrhovatele umožnit stahování a/nebo online zhlédnutí digitálních souborů s příponami .avi, .mkv, .mk3d, .mks, .mov, .mp4, .m4a, .m4p, .m4b, .m4r, .m4v, .mpg, .orv, .oga, .ogx, .ogg, .spx, nebo .wmv obsahující díly 3 až 8 audiovizuálního díla „Duch“, pokud mohou členové veřejnosti v České republice tyto soubory vyhledat zadáním titulu díla (s diakritikou či bez ní) a/nebo kořene titulu díla (s diakritikou či bez ní) ve vyhledávači dostupném na webových stránkách ulozto.cz, uloz.to, ulozto.info, ulozto.org, ulozto.biz, ulozto.sk, ulozto.net, ulozot.pl, zachowajto.pl, zachowaj.to

a pornfile.cz. Ve *výroku II.* pak navrhovatelce uložil podat ve lhůtě 15 dní od doručení tohoto usnesení žalobu ve věci samé.)

2. Z hlediska skutkové stránky věci soud prvního stupně, na podkladě k návrhu navrhovatelku přiložených listin, uvedl, *(i)* že navrhovatelka je provozovatelkou televizního vysílání, *(ii)* že navrhovatelka prostřednictvím externí společnosti zajišťuje výrobu televizního seriálu „Duch“, který posléze umísťuje do vysílání na svých televizních stanicích, *(iii)* že navrhovatelka své pořady umožňuje sledovat v tzv. předpremiérách prostřednictvím jejich [www stránek \(www.iprima.cz\)](http://www.iprima.cz), a to za poplatek 39 Kč, *(iv)* že předmět činnosti žalované je zejména poskytování úložných prostor na počítačové síti internet, kde umožňuje jejich stahování dalším subjektům, *(v)* že odpůrkyně motivuje ke stahování vložených souborů také například *tím, že* jako provozovatelka serveru si vyhradila právo smazat, odstranit, znepřístupnit či jinak omezit dostupnost jakéhokoliv nahraného souboru, a to zejména pokud nebyl stažen po dobu dvou měsíců, *tím, že* k nahrávání a ke stahování obsahu motivuje uživatele formou kreditů, kdy za určité množství kreditů je možné soubor stáhnout rychleji a také za nahrání atraktivního obsahu uživatele formou kreditů také odměňuje, *tím, že* v nahraných souborech umožňuje vyhledávání souborů, jejich řazení podle různých kritérií, například podle atraktivity, *(vi)* že podnikání odpůrkyně je na množství stáhnutí závislé, když na své [www stránky](http://www) umísťuje reklamu (prostřednictvím společnosti Root Media), když cena reklamy se také odvíjí podle počtu zhlédnutí, což mimo jiné zvyšuje aktuálně vysílaný seriál Duch z produkce navrhovatelky, *(vii)* že na [www stránkách](http://www) odpůrkyně je i seriál Duch, a to včetně dílů, které nebyly odvysílány, maximálně se objevily v tzv. předpremiéře na [www stránkách](http://www) navrhovatelky, *(viii)* že díla navrhovatelky (neodvysílané díly seriálu Duch) je možné buď stáhnout zdarma, nebo za nepoměrně nižší poplatek 1,65 Kč než u navrhovatelky, *(ix)* že na stránkách ulozto.cz jsou vystaveny soubory Duch - 4 Ofsajd.mp4, Duch 3 Mrtvá Voda 2022.avi, Duch 2 Pračka 2022.avi, Duch 1 Krysa 2022.avi, a další díla, v jejichž názvu se objevuje slovo Duch, např. Duch ve stroji.m4v, *(x)* že oznámením ze dne 10. a 11.2.2022 vyzvala navrhovatelka prostřednictvím společnosti Weemazz 2.0 odpůrkyni ke stažení celé řady děl, chráněných autorským právem, a *(xi)* že shodně bylo učiněno i dopisy navrhovatelky ze dne 12.1.2022 a 7.2.2022, přičemž k jejich stažení do dne podání návrhu na vydání předběžného opatření nedošlo.
3. Po právní stránce, cituje ustanovení § 74, § 75b odst. 1, § 75c odst. 1, § 76 odst. 1 písm. e) a § 84 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „o.s.ř.“), a ustanovení § 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona, soud prvního stupně dovodil, že navrhovatelka je oprávněnou osobou chránit svá práva z díla, které bylo v rámci její činnosti vyrobeno, a které navrhovatelka zpřístupňuje veřejnosti postupně a to buď prostřednictvím televizního vysílání, nebo prostřednictvím jejich [www stránek](http://www) iprima.cz, kde poskytuje dílo v tzv. předpremiéře za poplatek 36 Kč (a to nikoliv u všech dílů - prozatím pouze u dílu 3 a 4, které navrhovatelka dosud prostřednictvím televizního vysílání nezveřejnila). Odpůrkyně prostřednictvím svých [www stránek](http://www) zpřístupňuje dílo veřejnosti bez souhlasu navrhovatelky, která je oprávněnou osobou. Skutečnost, že *dílo je zpřístupňováno veřejnosti*, soud má za osvědčené, když navíc odpůrkyně *ze zpřístupnění díla veřejnosti ekonomicky profituje*, a svojí činností způsobuje navrhovatelce ztrátu. Odpůrkyně navíc byla vyzvána k dobrovolnému odstranění děl, což se však do dne vydání tohoto usnesení o nařízení předběžného opatření nestalo. Vzhledem ke skutečnosti, že dílo má celkem 8 dílů a již jsou veřejně zpřístupněny dvě epizody, a další dvě v předpremiéře, nelze vyčkávat až do řádného rozhodnutí soudu ve věci samé. Odpůrkyně *nevytvořila tzv. bezpečný přístav pro poskytování služeb informační společnosti*. Dle závěru Vrchního soudu v Praze v rozhodnutí ze dne 20.1.2021, sp.zn. 3Co 59/2019 je možné odpůrkyni uložit povinnost nešířit díla autorů bez jejich souhlasu rozhodnutím soudu. Jde-li o naléhavou potřebu zatímní úpravy poměrů účastníků, uložení

předmětných děl úložišti provozovaného odpůrcem je způsobilé snížit tržby navrhovatelky a snížit hodnotu autorského díla pro nositele autorských práv.

Odvolání a jeho důvody

4. Proti usnesení soudu prvního stupně podala odpůrkyně přípustné a včasné odvolání, ve kterém namítá, že soud prvního stupně dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a současně i k nesprávnému právnímu posouzení věci.
5. Předně nesouhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že zpřístupňuje prostřednictvím svých webových stránek „dílo“ veřejnosti. Odpůrkyně je provozovatelkou služby informační společnosti a sama žádné informace neprodukuje, do své služby neukládá, a proto ani žádné informace nezpřístupňuje. Je to uživatel využívající služby odpůrkyně, kdo odsouhlasil její podmínky, včetně závazku neumísťovat na server soubory, jejichž obsah porušuje práva duševního vlastnictví, a kdo takový obsah zpřístupňuje veřejnosti. Odpovědnost za porušení autorských práv tak nese uživatel, nikoliv odpůrkyně. Současně odpůrkyně v zásadě není povinna dohlížet na obsah uživateli přenášených nebo ukládaných informací a ani povinna aktivně vyhledávat skutečnosti vypovídající o protiprávním obsahu informace.
6. Rovněž není pravdou, že neodstranila díla, k jejichž odstranění byla navrhovatelkou vyzvána. Jsou-li závadné soubory dostatečně identifikovány, může odpůrkyně obecně takovému požadavku vyhovět, což také činí a v konkrétním případě učinila. Skutečnost, že různé soubory obsahují podobný obsah a jejich počet se v čase mění, však rozhodně neznamena, že by pouhým nahlášením jednoho ze souborů, které identifikuje navrhovatelka, vznikala odpůrkyni povinnost aktivně vyhledávat i jiné podobné soubory. Ze strany soudu prvního stupně a patrně i navrhovatelky dochází k omylu, když je považováno „dílo“ za synonymum pro „informaci“. Synonymem pro „informaci“ ve smyslu zákona o některých službách informační společnosti by v daném případě byl „soubor“ reprezentovaný jedním, pro každý soubor unikátním odkazem („internetovou adresou“). Jedno „dílo“ může být nahráno na službu opakovaně a/nebo větším počtem uživatelů, a to jako odlišné soubory – z technické stránky je na místě vzít v potaz, že „to, že něco z pohledu uživatele vypadá podobně“ v žádném případě neznamena, že je to technicky stejný soubor a tedy stejná informace. Umístěné soubory, přestože z pohledu uživatele obsahují „podobný“ obsah, mohou mít různou velikost, rozlišení, kvalitu, i obsah a v důsledku těchto odlišností se jedná technicky o zcela odlišné soubory.
7. Soud prvního stupně, přestože dospěl k závěru, že odpůrkyně ani na výzvu neučinila nahlášené díla nepřístupnými, neuvádí, na kterých konkrétních URL se nachází nějaké, natož konkrétní dílo. Pro absenci uvedení konkrétní URL, na které se v okamžiku vydání předběžného opatření měl nacházet konkrétní soubor, je napadené usnesení nepřezkoumatelné.
8. Odpůrkyně s odkazem na bod 14 napadeného usnesení, ve kterém se uvádí, že „Podmínky partnerských programů Uploader, Linkshare+ a Webmaster odpůrkyně, podle kterých tato motivuje její uživatele k činnosti spočívající v nahrávání atraktivního obsahu k odpůrkyni.“, s čímž bezvýhradně souhlasí, oponuje, že tím „atraktivním obsahem“ má být konkrétně dílo navrhovatelky – tvrdí-li navrhovatelka, že k umístění díla na službu odpůrkyně dochází v rozporu se zákonem, pak jde zjevně o umístění i v rozporu s podmínkami odpůrkyně, je tedy zjevné, že na uživatele nahrávající takový obsah odpůrkyně necílí.
9. Dále namítá, že není pravdivý závěr soudu prvního stupně o tom, že si odpůrkyně nevytvořila tzv. bezpečný přístav, není-li natož vůbec odůvodněn.
10. Objektivně nesplnitelná je pak povinnost uložená ve výroku napadeného usnesení. Osmý díl seriálu „Duch“ nebyl zpřístupněn navrhovatelkou ani v rámci „předpremiéry“ a jeho název tak nemůže být odpůrkyni ani znám. Vyhovět tak požadavku soudu na znepřístupnění souborů vyhledatelných dle titulu díla nebo jeho kořene objektivně nelze. Není jí rovněž zřejmé, co má

být kořenem slova „Duch“ a jak má znít titul s diakritikou. Splnění uložené povinnosti by nadto znamenalo 24 hodin denně sledovat webové stránky navrhovatelky a zjišťovat obsah nových děl.

11. Nepřiměřenou je povinnost uložená předběžným opatření potud, že ukládá zákaz na dobu 4 měsíců přesto, že i dle tvrzení navrhovatelky jsou jednotlivé epizody seriálu „rychle se kazícím zbožím“, kdy každá minuta má zásadní důsledky do její sféry. Vzhledem k tomu, že epizody jsou (dle informací z webu navrhovatelky) zveřejňovány v týdenní periodě, je zřejmé, že je na každou epizodu (díl) nutno nahlížet jako na zcela samostatnou část, u které okamžik, od kterého plyne charakter „rychle se kazícího zboží“ plyne samostatně. Uložení opatření na dobu 4 měsíců tak zjevně postrádá charakteristiku zatímní úpravy, když v podstatě z tvrzení navrhovatelky vyplývá, že jde o „každou minutu“ po zveřejnění, a že díly rychle ztrácejí na atraktivitě, lze si jen stěží představit, že by důvod k zatímní úpravě předběžným opatřením existoval ještě několik měsíců poté, co je dílo veřejně dostupné zdarma na webových stránkách navrhovatelky.
12. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadené usnesení změnil tak, že se návrh na nařízení předběžného opatření zamítá, a přiznal odpůrkyni právo na náhradu nákladů předběžného opatření.

Nevyžádané vyjádření navrhovatelky

13. Podáním ze dne 15.6.2022 navrhovatelka v reakci na v mezidobí vydané rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 20.5.2022, č.j. 2Co 19/2022-53, které bylo vydáno mezi týmiž účastníky ve skutkově velmi podobné věci s tím rozdílem, že šlo o seriál s názvem „ZOO“, a kterým bylo změněno usnesení soudu prvního stupně tak, že návrh na nařízení předběžného opatření byl zamítnut (dále také jen „usnesení ve věci seriálu ZOO“), zdůrazňuje pro účely projednávané věci z její strany osvědčení existence programu Uploader, jde-li o listinu – printscreen udělených kreditů ze dne 11.2.2022, což právě jí bylo v předmětném rozhodnutí vytčeno. Rovněž má za to, že předmětným rozhodnutím zdejší odvolací soud porušil princip legitimního očekávání vyjádřený zákazem překvapivých rozhodnutí, neboť v zásadě totožné věci sp.zn. 3Co 95/2021 věc posoudil a rozhodl jinak.

Posouzení věci odvolacím soudem

14. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání a v mezích jím vytýčených napadené usnesení včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a odst. 5 o.s.ř.), a aniž nařídil jednání (§ 214 odst. 2 písm. c/ o.s.ř.), dospěl k závěru, že odvolání je zčásti opodstatněné.
15. Podle § 74 odst. 1 o.s.ř. „*Před zahájením řízení může předseda senátu nařídit předběžné opatření, je-li třeba, aby zatím byly upraveny poměry účastníků, nebo je-li obava, že by výkon soudního rozhodnutí byl ohrožen.*“.
16. Pro opakovanost typově stejných sporů již oběma účastnicím není neznámé, že při rozhodování o návrhu na nařízení předběžného opatření soud předně zkoumá, zda navrhovatelem tvrzený soukromoprávní nárok vyplývá podle právních předpisů ze skutkových okolností v návrhu uvedených a současně osvědčených na podkladě k návrhu předložených listin do té míry, že lze vysokou mírou pravděpodobnosti předpokládat jejich prokázání v následujícím sporu.
17. Ani v projednávané věci není mezi účastnicemi sporu o tom, že odpůrkyně provozuje platformu pro ukládání a sídlení datových souborů s názvem „Ulož.to“, ke které lze mít neomezený přístup prostřednictvím webových stránek uloz.to a která poskytuje všem uživatelům internetu bezplatné úložiště pro nahrávání a sdílení datových souborů bez ohledu na jejich obsah, tedy že odpůrkyně poskytuje službu informační společnosti v podobě tzv.

hostingu, tedy *ukládání obsahu informací poskytovaných uživatelem* ve smyslu § 5 za použití § 2 písm. a) zákona č. 480/2004 Sb., o některých službách informační společnosti a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých službách informační společnosti“).

18. Rovněž není sporu, že navrhovatelka je podle § 79 odst. 2, konec věty, zákona č. 121/2000 Sb., o právu autorském, o právech souvisejících s právem autorským a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „autorský zákon“), výrobcem zvukově obrazových záznamů – jednotlivých dílů televizního seriálu „Duch“, které pro ni vyrábí na objednávku společnost D.N.A., s.r.o., nebo pro ni teprve v budoucnu vyrobí. Navrhovatelce tedy podle § 80 odst. 2 písm. e) autorského zákona svědčí i výlučné právo sdělovat tyto konkrétní záznamy veřejnosti, tedy ve smyslu § 18 odst. 2 za použití § 82 autorského zákona *zpřístupňovat záznamy veřejnosti způsobem, že kdokoli může mít k němu přístup na místě a v čase podle své vlastní volby zejména počítačovou nebo obdobnou síť.*
19. Konečně mezi účastnicemi panuje shoda také v tom, že pokud kterýkoliv uživatel platformy Ulož.to nahraje a umožní tak jeho sdílení s blíže neurčeným počtem dalších uživatelů platformy jakýkoliv díl seriálu „Duch“ na odpůrkyní provozovaném (cloudovém) uložišti bez souhlasu navrhovatelky (§ 80 odst. 1 autorského zákona), sděluje takový záznam veřejnosti neoprávněně a navrhovatelce vůči takovému uživateli svědčí veškeré nároky, které jí za účelem ochrany práva souvisejícího s právem autorským ustanovení § 40 za použití § 82 autorského zákona přiznává.
20. Spornou však je otázka existence a případného rozsahu (spolu)odpovědnosti odpůrkyně za protiprávní zpřístupnění chráněného obsahu na její platformě uživatelem.
21. Již v navrhovatelkou zmiňovaném usnesení ze dne 20.5.2022, č.j. 2Co 19/2022-53 zdejší soud účastnicím podrobně shrnul systematiku a předpoklady přímé a nepřímé odpovědnosti provozovatele platformy pro nahrávání a sdílení souborů uživateli této platformy za obsah informací, které tyto soubory obsahují.
22. Stojí za obecné připomenutí, že v případě zkoumání odpovědnosti poskytovatele služby informační společnosti za obsah informace zpřístupněné veřejnosti uživatelem této služby je základním dělicím kritériem zjištění, zda poskytovatel služby, obecně vystupující pouze jako její zprostředkovatel zajišťující uživatelům fyzické zařízení nezbytné k realizaci služby, zůstává v roli zprostředkovatele, nebo pro svou aktivní roli při nakládání s informacemi z této role vystoupil a stal se tak osobou, která informace veřejnosti (spolu)zpřístupňuje.
23. V případě autorskoprávně chráněného obsahu zpřístupněného na cloudovém uložišti uživatelem to pak konkrétně znamená, že je-li provozovatel uložisti aktivní při sdělování chráněného obsahu veřejnosti uživatelem, odpovídá (přímo) za takové sdělování chráněného obsahu stejně, jako by ho sděloval on sám. Zůstal-li však pasivní a udržuje si roli pouhého zprostředkovatele, za jednání uživatele v zásadě neodpovídá. To neplatí pouze v případě, kdy v roli zprostředkovatele vybočí z mezí tzv. bezpečného přístavu vymezených v § 5 zákona o některých službách informačních společností, tedy kdy buď mohl z určitých skutečností vědět o protiprávnosti konkrétně ukládaných informací, nebo kdy o tom věděl a neprodleně neučinil kroky k znepřístupnění chráněného obsahu.
24. Připomeňme již konkrétně, že pro závěr o přímé odpovědnosti poskytovatele takové služby informační společnosti je nezbytné, aby vybočil z pasivní, technické a automatické role při sdělování chráněného obsahu, tedy vybočil z role pouhého zprostředkovatele, který (pouze) poskytuje fyzické zařízení pro umožnění nebo zajištění sdělování děl veřejnosti uživatelem ve smyslu § 18 odst. 3 autorského zákona, tím, že aktivně zasáhne do tohoto sdělování, čímž se stane (přímým) porušovatelem práv duševního vlastnictví plně odpovědným v rozsahu § 40 autorského zákona.

Shodu s prvopisem potvrzuje Lucie Silbernaglová.

25. Konečně v usnesení ve věci seriálu ZOO zdejší soud také předeslal, že partnerský program odpůrkyně s názvem „Uploader“, je-li jeho účelem pod příslibem odměny určené v závislosti na počtu stažení motivovat uživatele ke zpřístupňování divácky atraktivního obsahu, může zakládat aktivní roli při sdělování chráněného obsahu veřejnosti uživateli služby Ulož.to.
26. V projednávané věci je to o to podstatnější, neboť navrhovatelka důkazem „Printscreen udělených kreditů ze dne 11.2.2022“ osvědčila, že tento program ještě v únoru 2022 fungoval, byl-li na dokládáný uživatelský účet připsán dne 3.2.2022 v rámci programu Uploader kredit k čerpání ve výši 46.04 MB. K neoprávněným výtkám navrhovatelky stran významu stejného důkazu v případě usnesení ve věci seriálu ZOO stačí pouze navrhovatelku nasměrovat k obsahu, byť i tehdy stejně označeného důkazu, který vypovídal pod záložkou „Stahování“ o čerpání kreditu za stahování, nikoliv jako v projednávané věci o přírůstcích kreditu pod záložkou „Kredit“, což jsou dvě zcela odlišné věci.
27. Již v rozsudku ve spojených věcech C-682/18 a C-683/18 (*YouTube a Cyando*) Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) z pohledu sdělování chráněného obsahu provozovatelem platformy pro ukládání a sdílení souborů vyložil, že čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2001/29/ES ze dne 22.5.2001, o harmonizaci určitých aspektů autorského práva a práv s ním souvisejících v informační společnosti (dále také jen „směrnice o autorském právu“), musí být vykládán v tom smyslu, že „provozovatel platformy pro sdílení videí nebo platformy pro ukládání a sdílení souborů, na které mohou uživatelé protiprávně zpřístupnit veřejnosti chráněné obsahy, neuskutečňuje „sdělování“ těchto obsahů „veřejnosti“ ve smyslu tohoto ustanovení, ledaže by nad rámec pouhého zpřístupnění platformy přispíval ke zpřístupnění takových obsahů veřejnosti v rozporu s autorským právem“. Dále upřesnil, že tak je tomu i v případě, kdy „se tento provozovatel podílí na výběru chráněných obsahů, které jsou protiprávně sdělovány veřejnosti, na své platformě poskytuje prostředky sloužící specificky k protiprávnímu sdílení takových obsahů nebo taková sdílení vědomě podporuje, o čemž může svědčit okolnost, že uvedený provozovatel přijal hospodářský model podněcující uživatele své platformy, aby na ní uskutečňovali protiprávně sdělování chráněných obsahů veřejnosti.“
28. Z „Podmínek partnerského programu Uploader“, přiložených navrhovatelkou k návrhu na nařízení předběžného opatření, se podává, že program Uploader je součástí služeb poskytovaných společností JAK Servis s.r.o. a umožňuje získat Kredit za soubory nahrané na partnerské portály provozované třetími osobami, např. portál Ulož.to. Tyto podmínky programu pak jsou „částí“ Všeobecných smluvních podmínek užívání služeb poskytovaných společností Ulož.to cloud a.s. (mimo jiné) na stránkách Ulož.to (dále jen „všeobecné smluvní podmínky služby Ulož.to“). Dle bodu 1.3. těchto podmínek může účastník, který se účastní programu Uploader, obdržet kredit, pokud jiný VIP uživatel stáhne jím nahraný soubor za jím držžený Kredit (= VIP stahování), a to kredit ve výši 20 % velikosti nahraného souboru. V kontextu bodu 3.1. a bodu 11. všeobecných smluvních podmínek služby Ulož.to je zřejmé, že VIP uživatelem je každý registrovaný uživatel stahující soubor za kredit, a to bez ohledu, zda si kredit zakoupil či ho získal v rámci partnerského programu.
29. Jak lze z pohledu hospodářského modelu fungování platformy pro ukládání a sdílení souborů objektivně ospravedlnit dosahování zisku [rozsudky Soudního dvora C-610/15 (*Stichting Brein*) a C-117/15 (*Reha Training*)] a službu vyhledávače a rejstříků [rozsudek Soudního dvora ve spojených věcech C-682/18 a C-683/18 (*YouTube a Cyando*)], v případě služby „partnerského programu Uploader“ může být situace jiná.
30. I když s tím navrhovatelka zjevně nesouhlasí, ani prodej kreditů pro (VIP) stahování, tedy rychlostně neomezené stahování souborů, není v rozporu se smyslem služby „poskytování virtuálního datového úložiště“. Je přitom zcela nerozhodné, zda platí uživatel, který soubor nahrává, nebo uživatel, který soubor stahuje. Je-li provozovatel platformy podnikatelem, musí hledat cesty, kterou část své služby zpoplatnit tak, aby mu služba na straně jedné přinášela zisk a na straně druhé i přesto zůstala uživatelsky zajímavá. Zpoplatnění „rychlejšího stahování“

souborů se tak legitimně nabízí, neboť „stahující uživatel“ má možnost si vybrat, zda stahovat zdarma a pomalu, nebo za peníze (za kredity) a rychle, čímž není od vlastního využití služby pro možnost volby ekonomicky odrazován.

31. Z hlediska takto fungující služby odpůrkyně již však ztrácí objektivní ospravedlnění hospodářský model jejího fungování, jde-li o program Uploader. Pokud jsou v rámci programu kredity připisovány pouze za ukládání souborů, kterou jsou následně stahovány pouze za kredity (nikoliv volně), nemůže být jeho účelem nic jiného, než podněcovat uživatele k nahrávání uživatelsky natolik atraktivního obsahu, že stahujícímu uživateli bude stát za to, aby za jeho stažení vyčerpal zakoupené kredity, stáhl si soubor „rychle“ a nevyčkával „pomalejšího“ stažení. V tomto ohledu pak lze zcela souhlasit s navrhovatelkou, že smyslem provozování takového obchodního modelu platformy virtuálního datového uložště pak nemůže být nic jiného, než podněcovat uživatele k nahrávání souborů, jejichž obsah není volně dostupný a je chráněn zejména právy výrobce zvukově obrazových záznamů. Jiné smysluplné odůvodnění existence programu soud nenalézá a ani ho nepodává odpůrkyně.
32. Neposkytuje-li tedy „partnerský program Uploader“ žádnou přidanou hodnotu pro legální použití služby virtuálního datového uložště a naopak podněcuje jeho uživatele, aby jeho prostřednictvím uskutečňovali protiprávně sdělování chráněného obsahu veřejnosti, provozováním tohoto obchodního modelu odpůrkyně vybočila ze své (legální) pasivní role pouhého poskytovatele fyzického zařízení pro umožnění nebo zajištění sdělování děl veřejnosti uživatelem ve smyslu § 18 odst. 3 autorského zákona. Proto podle § 18 odst. 1 autorského zákona (sama) odpůrkyně uskutečňuje sdělování chráněného obsahu veřejnosti, je-li takový obsah nahrán na platformu jejím uživatelem, a podle § 40 odst. 1 písm. c) a d) za použití § 82 autorského zákona má navrhovatelka jako výrobce zvukově obrazových záznamů právo, bude-li tako zpřístupněn obsah chráněný jejími právy, požadovat soudní zákaz ohrožení svých práv, nebo zákaz neoprávněného zásahu do svých práv, anebo příkaz k odstranění následků zásahu do svých práv. O tom, že k takovému sdělování, jde-li o soubory s jednotlivými díly seriálu *Duch*, nemá oprávnění, pak s největší pravděpodobností pochyb není.
33. Ani odvolací námitka odpůrkyně odkazující na její všeobecné smluvní podmínky, které zakazují uživatelům nahrávání chráněného obsahu bez souhlasu majitelů práv, nemůže nic změnit na tom, že z její strany zvolený obchodní model za použití partnerského programu Uploader neoprávněné sdělování chráněného obsahu veřejnosti nejen umožňuje, ale především k němu uživatelé nabádá. Závěr odpůrkyně, že tímto modelem právě pro stanovený smluvní zákaz necílí na uživatele nahrávající takový obsah, je projevem pouhého alibismu, které nemůže obstát.
34. Za této situace je již pak zcela nadbytečné zabývat se tím, zda odpůrkyně řádně a včas reagovala na závadný obsah nahlášený navrhovatelkou a zda si „vytvořila tzv. bezpečný přístav pro poskytování služeb informační společnosti“, jak nabízí soud prvního stupně, neboť hraje-li provozovatel platformy pro ukládání a sdílení souborů aktivní roli při sdělování chráněného obsahu uživateli platformy, ustanovení § 5 zákona o některých službách informačních společností, resp. čl. 14 odst. 1 směrnice o elektronickém obchodu se na něj (již) nevztahuje [k tomu viz bod 22 a 23 a také srov. rozsudek Soudního dvora ve spojených věcech C-682/18 a C-683/18 (*YouTube a Cyando*)].
35. Důvodným pak může být i nárok ve vztahu ke službě odpůrkyně spočívající v možnosti na platformu nahraný soubor nestahovat, ale rovnou ho online shlédnout, je-li taková možnost připuštěna pouze u registrovaného uživatele a pouze za kredity.
36. Pokud soud prvního stupně z předložených listin k návrhu zjistil, že na službě Ulož.to lze, resp. šlo nalézt soubory s 1. dílem seriálu *Duch* s názvem „Krysa“, se 2. dílem s názvem

- „Pračka“, se 3. dílem s názvem „Mrtvá voda“ a 4. dílem s názvem Ofsajd“, ve vztahu k těmto zvukově obrazovým záznamům je závěr o osvědčení zdržovacích nároků na místě. Na místě však je stejný závěr i ve vztahu k dalším čtyřem dílům (viz předložená „smlouva o výrobě pořadu a postoupení práv – Duch – 8 dílů“), které do doby rozhodnutí soudu prvního stupně prostřednictvím platformy Ulož.to sděleny veřejnosti být nemohly, protože nebyly zpřístupněny veřejnosti prostřednictvím služby „Videotéky“, kterou provozuje navrhovatelka.
37. Ustanovení § 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona, oproti případům (nepřímé) odpovědnosti provozovatele platformy pro nahrávání a sdílení souborů podle § 5 a § 6 zákona o některých službách informační společnosti [k tomu srov. rozsudek Soudního dvora ve věci C-18/18 (*Glawischnig-Piesczek*)], přiznává oprávněné osobě nejen zákaz neoprávněného zásahu do jejího práva, ale i zákaz ohrožení jejího práva. Jinak řečeno slovy směrnice o elektronickém obchodu, umožňuje uložit provozovateli takové platformy nejen zákaz ve vztahu k informacím, které mají stejný, nebo rovnocenný obsah jako informace, které (již) umožnil uživateli nahrát, ale i informace, které mají obsah odlišný, neboť se týkají jiného předmětu autorskoprávní ochrany. Již v usnesení ve věci seriálu ZOO pak zdejší soud účastnicím vysvětlil, že každý díl seriálu je samostatným předmětem autorskoprávní ochrany a proto je nezbytné takto k nim přistupovat. Výslovně zopakovat tento závěr je pak na místě již jen proto, že navrhovatelka svou námitkou porušení principu legitimního očekávání vůči usnesení ve věci seriálu ZOO opomíjí, že ve věci zdejšího soudu sp.zn. 3Co 95/2021 šlo z pohledu nejprve nahlášeného obsahu a následně i přesto nadále umístěného obsahu na platformě Ulož.to o pořad stejné dílo, a to „6. přepracované a aktualizované vydání Komentáře ke Knihovnickému zákonu“, tedy celou dobu šlo o zcela stejné autorské dílo, o informace se zcela stejným obsahem. V usnesení ve věci seriálu ZOO přitom zdejší soud navrhovatelce vytkl tvrzení, že některé díly seriálu byly odpůrkyni nahlášený a po té jiné díly byly (nadále) zpřístupněny.
38. Podle § 40 odst. 1 písm. b) autorského zákona je tak podstatné pouze to, zda je prokázána, resp. pro účely nařízení předběžného opatření osvědčena hrozba neoprávněného zásahu do práva výrobce (konkrétního) obrazově zvukového záznamu, aniž by bylo potřeba, aby k takovému zásahu již došlo. A v tomto ohledu lze rovněž přitakat navrhovatelce a dovodit, že byly-li nahrány na platformu Ulož.to všechny dosud navrhovatelkou zpřístupněné díly seriálu Duch, hrozba, že tam budou nahrány a veřejnosti zpřístupněny bez jejího svolení i díly ostatní, je zcela reálná a opodstatněná.
39. Z pohledu předpokladů pro nařízení předběžného opatření zbývá posoudit, zda je potřeba zatímní úpravy poměrů účastnic, jak dovozuje navrhovatelka. A i v tomto bodě s ní lze souhlasit. Pokud navrhovatelka realizuje výkon práva na sdělování jednotlivých dílů seriálu Duch veřejnosti po omezenou dobu prostřednictvím placené služby „Videotéka“ a následně bezplatným zařazením dílů do televizního vysílání, vyčkávat rozhodnutí ve věci samé by bylo na újmu takové realizace jejích majetkových práv, která ze sdělování jednotlivých dílů seriálu veřejnosti jí plynou. Oproti tomu újma, které se nařízením předběžného opatření dostane odpůrkyni a která spočívá v nákladech na sledování a blokování konkrétního obsahu je odůvodnitelná již jen proto, že přímo souvisí s odčiněním následků osvědčeného zásahu do majetkových práv navrhovatelky jako výrobce obrazově zvukových záznamů a že navrhovatelka svůj návrh časově omezila na dobu pouze 4 měsíců.
40. Byť z předběžného opatření jako rozhodnutí (pouze) dočasné povahy, jehož trvání je omezeno, v zásadě plyne, že by nemělo vést ke konečné ochraně soukromoprávních nároků navrhovatele, nelze vyloučit případy, kdy jiným způsobem nebude možné zatímně poměry účastníků upravit. Tak je tomu zejména v případech předběžných opatření směřujících k zákazu určitého jednání a žaloby o zdržení se tohoto jednání, tedy v případech, kdy právní předpis zakládá na ochranu dotčených práv zdržovací nárok, jak je tomu i v případech neoprávněného zásahu do autorských práv. Rozhodným pro nařízení předběžného opatření

pak zde bude pouze hledisko zabránění vzniku, popř. rozšiřování tvrzené újmy navrhovatele (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 7.5.2014, sp.zn. II. ÚS 419/14, uveřejněné na webových stránkách nalus.usoud.cz). Z tohoto pohledu pak lze dovodit, že i odstraňovací nárok může při nařízení předběžného opatření obstát za situace, kdy jiný způsob, jak zabránit rozšiřování tvrzené újmy navrhovatele, nebude možný.

41. V projednávané věci je to především majetková újma v podobě ušlého zisku z poplatků za zhlednutí placených dílů seriálu *Duch* na službě navrhovatelky s názvem Videotéka, co uložení zdržovacího nároku pro účely dočasné a časově omezené úpravy poměrů účastnic odůvodňuje. Ostatní majetkové nároky jako např. bezdůvodné obohacení plynoucí rušiteli práv z absence licence k užívání práv k obrazově zvukovým záznamům jsou zde marginální.

Rozhodnutí odvolacího soudu

42. Na podkladě těchto závěrů je odvolací soud názoru, že i pod tíhou odvolacích námitek napadené usnesení soudu prvního stupně v základu ob stojí, byť jeho odůvodnění je pro nedostatek důvodů na samé hranici přezkoumatelnosti.
43. I když soud prvního stupně nechal zcela stranou svého zájmu posouzení otázky, zda je na místě požadovaný zákaz rozšířit i na všech devět webových stránek, a zákaz uložil společně ve vztahu ke všem, nelze tuto skutečnost přehlížet. Z pohledu všech navrhovatelkou nabízených listin je totiž na místě přisvědčit pouze požadavku dočasné úpravy na webové stránce pod doménou „uloz.to“, neboť jen ve vztahu k ní navrhovatelka osvědčila zásah do svých majetkových práv ze strany odpůrkyně.
44. Omezení zákazu konkrétními „příponami digitálních souborů“ je pak volbou navrhovatelky, kterou soud nemá důvod a ani nemůže nerespektovat, je-li podle § 153 odst. 2 o.s.ř. návrhem vázán. Taková potřeba zde však obecně není. Přípona souboru definující jeho typ a obsah pouze poukazuje, jde-li o video soubory, na formát „datového kontejneru“, ve kterém jsou jednotlivé obrazové a zvukové stopy společně uloženy. Odlišná forma tohoto kontejneru tak neovlivňuje identitu obsahu informace, kterou stopy tohoto metasouboru nesou. Z pohledu autorského práva proto půjde o stejné dílo, resp. o stejný obrazově zvukový záznam bez ohledu na to, v jakém kontejneru, tedy s jakou příponou je soubor na portál odpůrkyně nahrazen. Určení konkrétního souboru včetně přípony bude mít zajisté význam v případě restitučních, odstraňovacích nároků, kde potřeba jednoznačné identifikace předmětu zásahu do autorských práv převládá. Jinak tomu však je v případech preventivních, zdržovacích nároků, kdy majitel práv v případě hrozby zásahu ani do budoucna nemůže předpokládat, v jaké formě uživatel datový soubor obsahující autorské dílo na portál odpůrkyně nahraje.
45. Stejně tak je volbou navrhovatelky, omezila-li ve prospěch odpůrkyně způsob identifikace závadného obsahu tím, že název souboru nahraného na platformu Ulož.to musí obsahovat název nebo jeho kořen (kořen slov názvu) seriálu *Duch* anebo jeho jednotlivé epizody, a to bez ohledu na diakritiku v názvu použitých slov. Obecně však takového omezení není třeba. Není totiž důvod přenechávat vymezení rozsahu chráněných obsahů uživatelům a jejich volbě, jak konkrétní soubor nahrávající na platformu nazvou. Ani v případech, kdy název datového souboru nebude obsahovat nic z názvu díla, nelze omezit nároky majitele autorských práv, bude-li obsah souboru chráněn. Je povinností odpůrkyně, pokud poskytuje službu obecně umožňující neoprávněný zásah do autorských práv, aby přijala taková technická opatření, která ji umožní vyhledat konkrétní obsah. I když jak bylo řečeno v bodě 34, zákaz uložení povinnosti obecného dohledu je zde zcela irrelevantní, protože jde o opakující se a zásadní argument pro odpůrkyni, je na místě poukázat na skutečnost, že ani zde by o porušení takového zákazu nešlo, jde-li o potřebu vyhledat zcela konkrétní obsah definovaný jednotlivou epizodou seriálu *Duch*.

46. Protože tak odvolací soud shledává napadené usnesení ve výroku II. (§ 76 odst. 3 o.s.ř.) a ve výroku I., pokud jde o uložení povinnosti odpůrkyně „zdržet se na stránkách www.uloz.to po dobu 4 měsíců bez souhlasu navrhovatele umožnit stahování a/nebo online zhlédnutí digitálních souborů s příponami .avi, .mkv, .mk3d, .mks, .mov, .mp4, .m4a, .m4p, .m4b, .m4r, .m4v, .mpg, .orv, .oga, .ogx, .ogg, .spx, nebo .wmv obsahující díly 3. až 8. audiovizuálního díla „Duch“, vyrobeného v roce 2022 ve společnosti D.N.A, s.r.o, pokud mohou členové veřejnosti v České republice tyto soubory vyhledat zadáním názvu seriálu, anebo názvu jeho epizody, anebo kořene slov jejich názvů, a to i bez ohledu na diakritiku, ve vyhledávací dostupném na webových stránkách www.uloz.to“ věcně správným, podle § 219 o.s.ř. ho v tomto rozsahu potvrdil. Ve zbytku I. výroku pak odvolací soud napadené usnesení podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. změnil tak, že v tomto rozsahu návrh na nařízení předběžného opatření zamítl.
47. Ve světle potvrzujícího rozhodnutí odvolacího soudu a jeho výroku se stává obsoletní původně však důvodná námitka odpůrkyně proti I. výroku napadeného usnesení, kdy soud prvního stupně, odíraje užití zažité praxe soudů vymezující účastníky řízení ve výroku rozhodnutí pouze odkazem na jeho záhlaví, zatížil označení názvu odpůrkyně zjevnou nesprávností. Není tak třeba opravy rozhodnutí, musí-li být výrok rozhodnutí soudu prvního stupně z důvodu podaného odvolání brán v potaz pouze ve spojení s rozhodnutím odvolacího soudu, které tuto písařskou chybu vypuštěním názvu odpůrkyně odstraňuje.
48. O náhradě nákladů předběžného patření, včetně nákladu odvolacího řízení, rozhodne podle § 145 o.s.ř. soud prvního stupně v konečném rozhodnutí vydaném v řízení o věci samé (§ 151 o.s.ř.).

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné [§ 238 odst. 1 písm. f) o.s.ř.]

Praha 12. července 2022

JUDr. Roman Horáček, Ph.D., v.r.
předseda senátu